Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 28 kwietnia 2022 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna organizacja rynków produktów rolnych – Wino – Rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 – Przepisy regulujące wprowadzanie do obrotu – Artykuł 80 – Praktyki enologiczne – Zakaz wprowadzania do obrotu – Artykuł 90 – Przywóz wina – Rozporządzenie (WE) nr 555/2008 – Artykuł 43 – Dokument V I 1 – Zaświadczenie o wytworzeniu partii wina zgodnie z zalecanymi lub dopuszczonymi praktykami enologicznymi – Moc dowodowa – Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 – Artykuł 89 ust. 4 – Sankcje – Wprowadzanie do obrotu wina pochodzącego z państwa trzeciego – Wino poddane niedozwolonym praktykom enologicznym – Wyłączenie odpowiedzialności – Ciężar dowodu

W sprawie C-86/20,

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Krajský soud v Brně (sąd okręgowy w Brnie, Republika Czeska) postanowieniem z dnia 14 stycznia 2020 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 18 lutego 2020 r., w postępowaniu:

Vinařství U Kapličky s. r. o.

przeciwko

Státní zemědělská a potravinářská inspekce,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: L. Bay Larsen (sprawozdawca), wiceprezes Trybunału, pełniący obowiązki prezesa pierwszej izby, J.-C. Bonichot i M. Safjan, sędziowie,

rzecznik generalny: A. Rantos,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu Vinařství U Kapličky s. r. o. – V. Mihalík, advokát,

– w imieniu rządu czeskiego – M. Smolek, J. Vláčil i J. Pavliš, w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: czeski.

– w imieniu rządu włoskiego – G. Palmieri, w charakterze pełnomocnika, którą wspierał C. Gerardis, avvocato dello Stato,

– w imieniu Komisji Europejskiej – B. Hofstötter i K. Walkerová, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 2 września 2021 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni rozporządzenia Komisji (WE) nr 555/2008 z dnia 27 czerwca 2008 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do programów wsparcia, handlu z krajami trzecimi, potencjału produkcyjnego oraz kontroli w sektorze wina (Dz.U. 2008, L 170, s. 1).

2 Wniosek ten złożono w ramach sporu pomiędzy Vinařství U Kapličky s. r. o. a Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát (inspektoratem centralnym państwowej inspekcji wyrobów rolnych i spożywczych, Republika Czeska) (zwanym dalej „inspektoratem centralnym") w przedmiocie grzywny, jaką organ ten nałożył na wskazaną spółkę z powodu wprowadzenia do obrotu partii wina z Mołdawii, które poddano praktykom enologicznym niedozwolonym w prawie Unii Europejskiej.

Ramy prawne

Prawo Unii

Rozporządzenie (WE) nr 479/2008

3 Artykuł 82 rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, (WE) nr 1782/2003, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 3/2008 oraz uchylającego rozporządzenia (EWG) nr 2392/86 i (WE) nr 1493/1999 (Dz.U. 2008, L 148, s. 1) stanowił:

„1. Jeżeli przepisy nie stanowią inaczej, zwłaszcza w umowach zawartych zgodnie z art. [218 TFUE], do produktów objętych kodami CN 2009 61, 2009 69 i 2204 przywożonych do Wspólnoty zastosowanie mają, w odpowiednich przypadkach, przepisy dotyczące nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz etykietowania określone w tytule III rozdziały III i IV niniejszego rozporządzenia oraz w art. 25 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Jeżeli przepisy w umowach zawartych zgodnie z [art. 218 TFUE] nie stanowią inaczej, produkty, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są produkowane zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez [Międzynarodową Organizację Winorośli i Wina] lub dozwolonymi przez Wspólnotę zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i jego środkami wykonawczymi.

3. Przywóz produktów, o których mowa w ust. 1, podlega obowiązkowi przedstawienia:

a) zaświadczenia o zgodności z przepisami, o których mowa w ust. 1 i 2, wystawionego przez właściwy organ w kraju pochodzenia produktu, figurujący w wykazie, który zostanie upubliczniony przez Komisję;

b) sprawozdania z analiz przygotowanego przez organ lub departament wyznaczony przez kraj pochodzenia produktu, w zakresie, w jakim produkt przeznaczony jest do bezpośredniego spożycia przez ludzi".

4 Rozporządzenie to zostało uchylone rozporządzeniem Rady (WE) nr 491/2009 z dnia 25 maja 2009 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. 2009, L 154, s. 1).

5 W art. 3 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 491/2009 uściślono, że odesłania do rozporządzenia nr 479/2008 rozumiane są jako odesłania do rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. 2007, L 299, s. 1), zmienionego rozporządzeniem nr 491/2009 (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1234/2007"), i są odczytywane zgodnie z odpowiednimi tabelami korelacji zamieszczonymi w załączniku XXII do rozporządzenia nr 1234/2007.

6 Zgodnie z tabelą korelacji zawartą w pkt 47 załącznika XXII do rozporządzenia nr 1234/2007 art. 82 rozporządzenia nr 479/2008 odpowiada art. 158a rozporządzenia nr 1234/2007.

Rozporządzenie nr 555/2008

7 Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia nr 555/2008 miał następujące brzmienie:

„Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy wykonawcze dotyczące stosowania następujących przepisów rozporządzenia (WE) nr 479/2008:

[…]

b) handel z krajami trzecimi (tytuł IV),

[…]".

8 Artykuł 40 rozporządzenia nr 555/2008 stanowił:

„Świadectwo i raport analityczny, o których mowa, odpowiednio, w art. 82 ust. 3 lit. a) i b) [rozporządzenia nr 479/2008], stanowią jeden dokument:

a) »świadectwo« jest sporządzane przez organ kraju trzeciego, z którego pochodzi produkt;

b) »raport analityczny« jest sporządzany przez urzędowe laboratorium uznane przez kraj trzeci, z którego pochodzi produkt".

9 Artykuł 43 ust. 1 rozporządzenia nr 555/2008 stanowił:

„Świadectwo oraz raport analityczny dla każdej partii towaru przeznaczonej do przywozu do Wspólnoty są sporządzane na jednym dokumencie V I 1.

Dokument, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest sporządzany na formularzu V I 1, odpowiadającym wzorowi określonemu w załączniku IX. Jest on podpisywany przez urzędnika organu urzędowego oraz przez urzędnika uznanego laboratorium, zgodnie z art. 48".

10 Artykuł 47 ust. 1 akapit pierwszy stanowił:

„Oryginał oraz kopię dokumentów V I 1 lub wyciągów V I 2 przekazuje się do właściwych organów w państwie członkowskim, po zakończeniu formalności celnych, w którym to państwie formalności celne wymagane do skierowania partii produktu do wolnego obrotu [dopuszczenia do swobodnego obrotu] zostały przeprowadzone".

11 Zatytułowana „Zaświadczenie" rubryka 9 wzoru formularza V I 1, który figurował w załączniku IX do wspomnianego rozporządzenia, miała następujące brzmienie:

„Opisany wyżej produkt […] ☐ jest/ ☐ nie jest przeznaczony do bezpośredniego spożycia przez ludzi, jest zgodny z definicjami wspólnotowymi lub kategoriami produktów z winorośli i został wytworzony z zastosowaniem praktyk enologicznych […] ☐ zalecanych i publikowanych przez [Międzynarodową Organizację Winorośli i Wina] / ☐ zatwierdzonych przez Wspólnotę.

Pełna nazwa i adres agencji urzędowej: Miejscowość i data:

Podpis, nazwisko i tytuł urzędnika Stempel".

12 Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2018/273 z dnia 11 grudnia 2017 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do systemu zezwoleń na nasadzenia winorośli, rejestru winnic, dokumentów towarzyszących i świadectw, rejestru przychodów i rozchodów, obowiązkowych deklaracji, powiadomień i publikowania zgłoszonych informacji oraz uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do odpowiednich kontroli i kar, zmieniające rozporządzenia Komisji (WE) nr 555/2008, (WE) nr 606/2009 i (WE) nr 607/2009 oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 436/2009 i rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/560 (Dz.U. 2018, L 58, s. 1) uchyliło – jak stanowi jego art. 52 – w szczególności art. 1 i 38–54 rozporządzenia nr 555/2008, a także załącznik IX do tego rozporządzenia.

13 W art. 56 rozporządzenia delegowanego 2018/273 wskazano, że rozporządzenie to wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013

14 Artykuł 64 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549; sprostowanie Dz.U. 2016, L 130 s. 11) stanowi:

„1. W odniesieniu do kar administracyjnych, o których mowa w art. 63 ust. 2, niniejszy artykuł stosuje się w przypadku nieprzestrzegania kryteriów kwalifikowalności, zobowiązań lub innych obowiązków wynikających ze stosowania sektorowego prawodawstwa rolnego, z wyjątkiem tych, o których mowa w rozdziale II niniejszego tytułu art. 67–78 oraz w tytule VI art. 91–101, oraz tych podlegających karom przewidzianym w art. 89 ust. 3 i 4.

2. Nie nakłada się kar administracyjnych, w przypadku gdy:

a) niezgodność jest wynikiem działania siły wyższej;

b) niezgodność jest wynikiem oczywistych błędów, o których mowa w art. 59 ust. 6;

c) niezgodność jest wynikiem błędu właściwego organu lub innego organu, w przypadku gdy błąd nie mógł być w rozsądny sposób odkryty przez osobę, której dotyczy kara administracyjna;

d) dana osoba może dowieść w sposób zadowalający właściwemu organowi, że nie jest winna niewypełnienia obowiązków, o których mowa w ust. 1, lub właściwy organ w inny sposób przekona się, że nie nastąpiło to z winy danej osoby;

[…]”.

15 Artykuł 89 ust. 4 tego rozporządzenia stanowi:

„Bez uszczerbku dla aktów dotyczących sektora wina przyjętych na podstawie art. 64 w przypadku naruszenia przepisów unijnych w sektorze wina państwa członkowskie stosują proporcjonalne, skuteczne i odstraszające kary administracyjne. Kar tych nie stosuje się w przypadkach określonych w art. 64 ust. 2 lit. a)–d) oraz gdy niezgodność jest nieznaczna”.

Rozporządzenie (UE) nr 1308/2013

16 Artykuł 80 ust. 1–3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. 2013, L 347, s. 671) stanowi:

„1. W produkcji i konserwowaniu produktów wymienionych w załączniku VII część II w Unii stosuje się wyłącznie praktyki enologiczne zatwierdzone zgodnie z załącznikiem VIII i określone w art. 75 ust. 3 lit. g) oraz art. 83 ust. 2 i 3.

[…]

Dozwolone praktyki enologiczne są stosowane tylko do celów zapewnienia właściwej fermentacji winiarskiej, odpowiedniego konserwowania lub właściwego dojrzewania produktu.

Produkty wymienione w załączniku VII część II wytwarzane są w Unii zgodnie z przepisami ustanowionymi w załączniku VIII.

2. Produktów wymienionych w załączniku VII część II nie wprowadza się do obrotu w Unii, jeżeli:

a) zostały poddane praktykom enologicznym niedozwolonym w Unii;

b) zostały poddane praktykom enologicznym niedozwolonym w danym państwie; lub

c) nie są zgodne z przepisami ustanowionymi w załączniku VIII.

[…]

3. W przypadku zatwierdzania praktyk enologicznych dla wina, o których mowa w art. 75 ust. 3 lit. g), Komisja:

a) uwzględnia praktyki enologiczne i metody analizy zalecane i opublikowane przez [Międzynarodową Organizację Winorośli i Wina], a także wyniki eksperymentalnego stosowania dotychczas niedozwolonych praktyk enologicznych;

[…]

f) przestrzega ogólnych zasad dotyczących praktyk enologicznych i przepisów określonych w załączniku VIII”.

17 Artykuł 90 tego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„1. O ile nie postanowiono inaczej w umowach międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE, przepisy dotyczące nazwy pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz etykietowania wina określone w sekcji 2 niniejszego rozdziału oraz definicje, oznaczenia i opisy handlowe, o których mowa w art. 78 niniejszego rozporządzenia, stosuje się do produktów objętych kodami CN 2009 61, 2009 69 i 2204 przywożonych do Unii.

2. O ile nie postanowiono inaczej w umowach międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE, produkty, o których mowa w niniejszym artykule ust. 1, produkowane są zgodnie z praktykami enologicznymi dozwolonymi przez Unię na mocy niniejszego rozporządzenia lub – przed uzyskaniem pozwolenia zgodnie z art. 80 ust. 3 – produkowane zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez [Międzynarodową Organizację Winorośli i Wina].

3. Przywóz produktów, o których mowa w ust. 1, podlega obowiązkowi przedstawienia:

a) zaświadczenia o zgodności z przepisami, o których mowa w ust. 1 i 2, wystawionego przez właściwy organ w państwie pochodzenia produktu, ujęty w wykazie, który zostanie publicznie udostępniony przez Komisję;

b) sprawozdania z analiz przygotowanego przez podmiot lub służby wyznaczone przez państwo pochodzenia produktu, o ile dany produkt przeznaczony jest do bezpośredniego spożycia przez ludzi".

18 Artykuł 230 ust. 1 i 2 wskazanego rozporządzenia stanowi:

„1. [Rozporządzenie nr 1234/2007] traci moc.

[…]

2. Odesłania do [rozporządzenia nr 1234/2007] odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia oraz do [rozporządzenia nr 1306/2013] zgodnie z tabelą korelacji w załączniku XIV do niniejszego rozporządzenia".

19 Załącznik I do rozporządzenia nr 1308/2013 stanowi w części XII:

„Sektor wina obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

Kod CN		Opis
a)	2009 61 2009 69	Sok winogronowy (włączając moszcz winogronowy)
	[…]	[…]
b)	ex 2204	Wino ze świeżych winogron, włącznie z winami wzmocnionymi; moszcz winogronowy inny niż objęty pozycją 2009, z wyjątkiem moszczu winogronowego objętego podpozycjami 2204 30 92, 2204 30 94, 2204 30 96 oraz 2204 30 98
[…]	[…]	[…]

20 Część II pkt 1 załącznika VII do tego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„Wino

»Wino« oznacza produkt otrzymywany wyłącznie w drodze całkowitej lub częściowej fermentacji alkoholowej świeżych winogron, rozgniatanych lub nie lub moszczu winogronowego.

[…]".

21 Załącznik VIII do wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Praktyki enologiczne, o których mowa w art. 80", stanowi w części I sekcja A:

Ograniczenia wzbogacania

1. W przypadku gdy warunki klimatyczne w pewnych obszarach uprawy winorośli znajdujących się na terenie Unii stworzyły taką konieczność, zainteresowane państwa członkowskie mogą zezwolić na zwiększenie naturalnej objętościowej zawartości alkoholu świeżych winogron, moszczu winogronowego, moszczu winogronowego w trakcie fermentacji, młodego wina w trakcie fermentacji oraz wina uzyskanego z odmian winorośli klasyfikowanych zgodnie z art. 81.

2. Zwiększenie naturalnej objętościowej zawartości alkoholu jest osiągane w drodze praktyk enologicznych, o których mowa w sekcji B, i nie przekracza następujących poziomów:
   a) 3% obj. w strefie uprawy winorośli A;
   b) 2% obj. w strefie uprawy winorośli B;
   c) 1,5% obj. w strefie uprawy winorośli C.

[…]”.

22 Część II załącznika VIII do tego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„A. Zagadnienia ogólne

1. Wszystkie dozwolone praktyki enologiczne wykluczają dodawanie wody, z wyjątkiem konieczności zastosowania jej ze względu na konkretne wymogi techniczne.

[…]

C. Mieszanie win

W Unii zakazane jest kupażowanie wina pochodzącego z państwa trzeciego z winem pochodzącym z Unii oraz kupażowanie win pochodzących z państw trzecich.

[…]”.

23 Zgodnie z tabelą korelacji zawartą w pkt 47 załącznika XIV do rozporządzenia nr 1308/2013 art. 158a rozporządzenia nr 1234/2007 odpowiada art. 90 rozporządzenia nr 1308/2013.

Prawo czeskie

24 Paragraf 39 ust. 1 lit. f) zákon č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství (ustawy nr 321/2004 o uprawie winorośli i winiarstwie) w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym stanowi:

„Osoba prawna lub przedsiębiorca będący osobą fizyczną dopuszcza się deliktu administracyjnego, jeżeli, będąc producentem albo osobą wprowadzającą produkt do obrotu, narusza obowiązek ustanowiony w przepisach Unii Europejskiej regulujących uprawę winorośli, winiarstwo i handel produktami sektora wina”.

25 Artykuł 40 ust. 1 ustawy o uprawie winorośli i winiarstwie ma następujące brzmienie:

„Osoba prawna nie odpowiada za delikt administracyjny, jeżeli wykaże, że dołożyła wszelkich starań, których można było od niej oczekiwać, aby zapobiec naruszeniu obowiązku”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

26 Decyzją z dnia 14 stycznia 2016 r. Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Inspektorát v Brně (państwowa inspekcja wyrobów rolnych i spożywczych, inspektorat w Brnie, Republika Czeska) nałożyła na spółkę Vinařství U Kapličky grzywnę w wysokości 2 100 000 koron czeskich (CZK) (około 80 000 EUR) i zażądała od tej spółki zwrotu kosztów analizy laboratoryjnej w wysokości 86 420 CZK (ok. 3000 EUR) z powodu wprowadzenia przez tę spółkę do obrotu w Republice Czeskiej partii win przywiezionych z Mołdawii, które zostały poddane niedozwolonym praktykom enologicznym, z naruszeniem art. 80 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1308/2013, a w określonych przypadkach partii win przywiezionych z Mołdawii, które były niezgodne z regułami ustanowionymi w załączniku VIII do tego rozporządzenia, z naruszeniem art. 80 ust. 2 lit. c) wskazanego aktu prawnego.

27 Na podstawie badań laboratoryjnych, którym poddano próbki pobrane w trakcie kontroli przeprowadzonej w spółce Vinařství U Kapličky, państwowa inspekcja wyrobów rolnych i spożywczych, inspektorat w Brnie, stwierdziła, że poszczególne partie nie spełniały w różnym stopniu wymogów dotyczących dozwolonych praktyk enologicznych, w szczególności ze względu na zwiększenie naturalnej objętościowej zawartości alkoholu ponad wynoszący 3% obj. limit.

28 Decyzją z dnia 4 sierpnia 2016 r. inspektorat centralny oddalił skargę administracyjną wniesioną przez spółkę Vinařství U Kapličky na decyzję z dnia 14 stycznia 2016 r.

29 Spółka Vinařství U Kapličky odwołała się od decyzji z dnia 4 sierpnia 2016 r. do Krajský soud v Brně (sądu okręgowego w Brnie, Republika Czeska), podnosząc w szczególności, że inspektorat centralny powinien był zwolnić ją z odpowiedzialności za zarzucane jej naruszenia ze względu na to, że istnieją dokumenty V I 1 sporządzone przez właściwe organy mołdawskie na podstawie rozporządzenia nr 555/2008 w odniesieniu do zakwestionowanych partii wina.

30 W dniu 26 kwietnia 2018 r. Krajský soud v Brně (sąd okręgowy w Brnie) uchylił decyzję inspektoratu centralnego z dnia 4 sierpnia 2016 r. i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania. Sąd ten orzekł w tym względzie, że co do zasady nie można wykluczyć, iż spółka Vinařství U Kapličky może uwolnić się od odpowiedzialności za naruszenia, które są jej zarzucane, na podstawie dokumentów V I 1 sporządzonych przez właściwe organy mołdawskie, i że inspektorat centralny powinien był uwzględnić inne okoliczności w celu ustalenia, czy należy zwolnić tę spółkę z odpowiedzialności za zarzucane jej naruszenia.

31 Inspektorat centralny wniósł skargę kasacyjną na ten wyrok.

32 W dniu 16 sierpnia 2018 r. Nejvyšší správní soud (najwyższy sąd administracyjny, Republika Czeska) uchylił wyrok Krajský soud v Brně (sądu okręgowego w Brnie) i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania, a to ze względu na to, że dokument V I 1 stanowi zwykłą formalność administracyjną, jakiej należy dopełnić w celu wprowadzenia zakwestionowanych partii wina do Unii, i że przedstawienie takiego dokumentu nie wystarcza do zwolnienia osoby handlującej tymi partiami wina z odpowiedzialności za zarzucane jej czyny.

33 W następstwie tego wyroku Krajský soud v Brně (sąd okręgowy w Brnie) w dniu 21 listopada 2018 r. oddalił wniesione przez spółkę Vinařství U Kapličky odwołanie od decyzji inspektoratu centralnego z dnia 4 sierpnia 2016 r.

34 Spółka Vinařství U Kapličky wniosła skargę kasacyjną i skargę konstytucyjną na ten wyrok Krajský soud v Brně (sądu okręgowego w Brnie).

35 Skarga kasacyjna została oddalona przez Nejvyšší správní soud (najwyższy sąd administracyjny) w dniu 27 marca 2019 r.

36 Natomiast Ústavní soud (trybunał konstytucyjny, Republika Czeska), wyrokiem z dnia 5 września 2019 r., stwierdził naruszenie przysługującego spółce Vinařství U Kapličky prawa do rzetelnego procesu sądowego ze względu na to, że Nejvyšší správní soud (najwyższy sąd administracyjny) oddalił argument tej spółki dotyczący wiążącego charakteru zaświadczenia zawartego w dokumencie V I 1, nie zwracając się uprzednio do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE.

37 W tym stanie rzeczy Krajský soud v Brně (sąd okręgowy w Brnie, Republika Czeska) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy dokument V I 1 wydany na podstawie [rozporządzenia nr 555/2008], który obejmuje świadectwo zatwierdzonego organu kraju trzeciego, że produkt został wytworzony z zastosowaniem praktyk enologicznych zalecanych i opublikowanych przez [Międzynarodową Organizację Winorośli i Wina] lub dozwolonych przez [Unię], stanowi jedynie administracyjny warunek przywozu wina na terytorium [Unii]?

2) Czy prawo Unii stoi na przeszkodzie zasadzie prawa krajowego, zgodnie z którą osoba handlująca winem przywożonym z Mołdawii może uwolnić się od odpowiedzialności za delikt administracyjny polegający na wprowadzeniu do obrotu wina poddanego praktykom enologicznym niedozwolonym w Unii Europejskiej, jeżeli organy krajowe nie wzruszyły w stosunku do tej osoby domniemania, że wino zostało wytworzone z zastosowaniem praktyk enologicznych dozwolonych przez Unię, które to domniemanie mogła ona przyjąć w świetle dokumentu V I 1 wydanego przez organy mołdawskie na podstawie [rozporządzenia nr 555/2008]?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

38 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży zasadniczo do ustalenia, czy art. 80 ust. 2 lit. a) i c) oraz art. 90 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 1308/2013 należy interpretować w ten sposób, że świadectwo zawarte w dokumencie V I 1 sporządzonym dla partii wina przywiezionego do Unii na podstawie rozporządzenia nr 555/2008, w którym to świadectwie stwierdza się, że owa partia wina została wytworzona zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez Międzynarodową Organizację Winorośli i Wina (zwaną dalej „OIV”) lub dopuszczonymi przez Unię, ma znaczenie dla oceny zgodności rzeczonej partii wina z praktykami enologicznymi, o których mowa w art. 80 ust. 2 lit. a) i c) rozporządzenia nr 1308/2013.

39 Na wstępie należy zaznaczyć, że rozporządzenie nr 555/2008 miało na celu określenie, jak wynika z jego art. 1 ust. 1 lit. b), przepisów wykonawczych dotyczących stosowania niektórych przepisów rozporządzenia nr 479/2008, w szczególności przepisów dotyczących wymiany handlowej z państwami trzecimi.

40 Ponadto o ile niektóre przepisy rozporządzenia nr 555/2008, w szczególności jego art. 1 i art. 38–54, jak też załącznik IX, zostały uchylone na mocy art. 52 rozporządzenia delegowanego 2018/273, o tyle wskazane przepisy obowiązywały jeszcze w chwili sporządzenia dokumentu V I 1 i w dniu wwiezienia do Unii partii wina, o których mowa w postępowaniu głównym, wobec czego mogą one mieć znaczenie dla udzielenia odpowiedzi na przedstawione pytania.

41 Artykuł 40 rozporządzenia nr 555/2008, który zawarty był w tytule III tego rozporządzenia, w rozdziale II, zatytułowanym „Świadectwa i sprawozdania analityczne dla wina, soku winogronowego i moszczu w przywozie", przewidywał, że świadectwo i raport analityczny, o których mowa, odpowiednio, w art. 82 ust. 3 lit. a) i w art. 82 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 479/2008, stanowią jeden dokument, przy czym „świadectwo" sporządzane było przez organ kraju trzeciego, z którego pochodzi produkt.

42 O ile przepis ten zawierał odesłanie do art. 82 rozporządzenia nr 479/2008, o tyle – na dzień zaistnienia okoliczności faktycznych badanych w postępowaniu głównym – odesłanie to należy rozumieć, w świetle art. 3 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 491/2009 i art. 230 ust. 2 rozporządzenia nr 1308/2013, jako odesłanie do zaświadczenia i sprawozdania z analiz, o których mowa, odpowiednio, w art. 90 ust. 3 lit. a) i w art. 90 ust. 3 lit. b) rozporządzenia nr 1308/2013.

43 Artykuł 90 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1308/2013 przewiduje, że o ile nie postanowiono inaczej w umowach międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE, wino powinno być wytwarzane zgodnie z praktykami enologicznymi dopuszczonymi przez Unię na podstawie tego rozporządzenia lub – przed wydaniem przez Komisję przewidzianego w art. 80 ust. 3 tego rozporządzenia pozwolenia na takie praktyki – zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez OIV.

44 Artykuł 90 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 1308/2013 stanowi, że przywóz wina podlega obowiązkowi przedstawienia zaświadczenia o zgodności z przepisami, o których mowa w ust. 1 i 2 tego artykułu, wystawionego przez właściwy organ w państwie pochodzenia produktu, ujęty w wykazie, który zostanie publicznie udostępniony przez Komisję, a także sprawozdania z analiz przygotowanego przez podmiot lub służby wyznaczone przez państwo pochodzenia produktu.

45 W tym względzie należy zaznaczyć, że art. 43 ust. 1 rozporządzenia nr 555/2008 przewidywał zasadniczo, że to świadectwo i raport analityczny zamieszcza się w tym samym dokumencie V I 1 dla każdej partii przeznaczonej do przywozu do Unii oraz że dokument ten sporządza się na podstawie formularza V I 1, którego wzór zamieszczono w załączniku IX do tego rozporządzenia.

46 W rubryce 9 tego wzoru, zatytułowanej „Zaświadczenie", przewidziano wymóg wskazania, czy dany produkt jest przeznaczony do bezpośredniego spożycia przez ludzi, czy jest on zgodny z definicjami wspólnotowymi lub kategoriami produktów z winorośli i czy został on wytworzony z zastosowaniem praktyk enologicznych zalecanych i publikowanych przez OIV lub zatwierdzonych przez Unię.

47 Artykuł 47 ust. 1 rozporządzenia nr 555/2008 przewidywał, że oryginał oraz kopię dokumentów V I 1 lub wyciągów V I 2 należało przekazać do właściwych organów w państwie członkowskim, po zakończeniu formalności celnych, w którym to państwie formalności celne wymagane do dopuszczenia partii produktu do swobodnego obrotu zostały przeprowadzone.

48 Z przepisów przytoczonych w poprzednich punktach wynika, że dokument V I 1, o którym mowa w art. 43 ust. 1 rozporządzenia nr 555/2008, stanowił dokument, który powinien zostać sporządzony, dla każdej partii wina przeznaczonej do przywozu do Unii, przez właściwą jednostkę państwa trzeciego, z którego pochodziła dana partia, i który to dokument miał zostać przekazany przy załatwianiu formalności celnych wymaganych do dopuszczenia tej partii do swobodnego obrotu.

49 Z przepisów tych wynika również, że rolą tego dokumentu było umożliwienie organom celnym sprawdzenia, czy wspomniana partia spełniała warunki, jakim podlegał jej przywóz do Unii, w szczególności zaś warunek przewidziany w art. 90 ust. 2 rozporządzenia nr 1308/2013, dotyczący przestrzegania praktyk enologicznych dopuszczonych przez Unię bądź zalecanych i opublikowanych przez OIV.

50 W tych okolicznościach w celu udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze należy ustalić, czy dokument V I 1 pełni opisaną wyżej rolę również w odniesieniu do oceny zgodności danej partii wina z praktykami enologicznymi, o których mowa w art. 80 ust. 2 lit. a) i c) rozporządzenia nr 1308/2013.

51 W tym względzie należy zauważyć, że przepis ten stanowi, iż produkty wymienione w części II załącznika VII do tego rozporządzenia nie mogą być wprowadzane do obrotu w Unii, jeżeli zostały poddane praktykom enologicznym niedozwolonym w Unii lub jeżeli nie są zgodne z przepisami ustanowionymi w załączniku VIII do rzeczonego rozporządzenia.

52 Co się tyczy w pierwszej kolejności produktów objętych tym zakazem, art. 80 ust. 2 rozporządzenia nr 1308/2013 odnosi się w sposób ogólny do produktów wymienionych w części II załącznika VII do tego rozporządzenia, niezależnie od ich pochodzenia.

53 Ponadto owa część II, zatytułowana „Kategorie produktów sektora wina”, odnosi się w pkt 1 do wina.

54 Należy zatem uznać, że zakaz wprowadzania do obrotu przewidziany w art. 80 ust. 2 lit. a) i c) rozporządzenia nr 1308/2013 dotyczy w szczególności partii wina przywożonych z państw trzecich.

55 Co się tyczy w drugiej kolejności praktyk enologicznych, o których mowa w tym przepisie, art. 80 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1308/2013 odnosi się w sposób ogólny do praktyk enologicznych niedozwolonych w Unii.

56 Z kolei art. 80 ust. 2 lit. c) tego rozporządzenia odnosi się do przepisów ustanowionych w załączniku VIII do rzeczonego rozporządzenia.

57 W tym względzie o ile część I załącznika VIII do tego rozporządzenia zawiera przepisy odnoszące się w szczególności wzbogacania na pewnych obszarach uprawy winorośli w Unii, a więc dotyczące wyłącznie partii wina wytworzonych w Unii, o tyle w części II tego załącznika ustanowiono reguły o charakterze bardziej ogólnym, które mają zastosowanie również do win pochodzących z państw trzecich.

58 Wynika z tego, że podobnie jak art. 90 ust. 2 rozporządzenia nr 1308/2103, art. 80 ust. 2 lit. a) i c) tego rozporządzenia przewiduje wymogi w zakresie przestrzegania pewnych praktyk enologicznych, którym powinny odpowiadać partie wina pochodzącego między innymi z państw trzecich, przy czym ten ostatni przepis przewiduje takie wymogi nie w odniesieniu do przywozu takich partii wina, lecz w odniesieniu do ich wprowadzenia do obrotu w Unii.

59 Mimo że warunki określone, odpowiednio, w art. 80 ust. 2 lit. a) i c) oraz w art. 90 ust. 2 rozporządzenia nr 1308/2013 zostały przedstawione w różny sposób, jako że pierwszy z tych przepisów dotyczy przestrzegania praktyk enologicznych dozwolonych w Unii oraz przepisów ustanowionych w załączniku VIII do tego rozporządzenia, podczas gdy drugi z nich odnosi się do praktyk enologicznych dopuszczonych przez Unię na podstawie tego rozporządzenia lub – przed udzieleniem przez Komisję pozwolenia na takie praktyki – do praktyk enologicznych zalecanych i opublikowanych przez OIV, należy stwierdzić, iż w odniesieniu do partii wina przywiezionych do Unii dokument V I 1 może okazać się przydatny do celów zweryfikowania, czy owe partie są zgodne z wymogami określonymi w art. 80 ust. 2 lit. a) i c) rozporządzenia nr 1308/2013.

60 W pierwszej kolejności należy bowiem zauważyć, że – jak wynika z pkt 49 niniejszego wyroku – świadectwo zawarte w dokumencie V I 1 sporządzonym dla partii wina przywiezionego do Unii na podstawie art. 43 rozporządzenia nr 555/2008, stwierdzające, że partia ta została wytworzona zgodnie z dozwolonymi w Unii praktykami enologicznymi, ma pewne znaczenie dla oceny zgodności tej partii z tymi praktykami enologicznymi.

61 Ponadto z art. 90 ust. 2 rozporządzenia nr 1308/2013 w związku z jego art. 80 ust. 3 wynika, że to do Komisji należy zatwierdzanie, na podstawie tego ostatniego przepisu, praktyk enologicznych na poziomie Unii.

62 Tymczasem w art. 80 ust. 3 lit. f) tego rozporządzenia uściślono, że zatwierdzając praktyki enologiczne, Komisja przestrzega ogólnych zasad dotyczących praktyk enologicznych i przepisów określonych w załączniku VIII do tego rozporządzenia.

63 W drugiej kolejności o ile świadectwo zawarte w dokumencie V I 1 sporządzonym dla partii wina przywiezionego do Unii na podstawie art. 43 rozporządzenia nr 555/2008 może dotyczyć wyłącznie zgodności tej partii z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez OIV, o tyle należy zauważyć, że Trybunał orzekł, iż zalecenia OIV mają szczególne znaczenie dla przepisów prawa Unii dotyczących praktyk enologicznych (zob. podobnie wyrok z dnia 7 października 2014 r., Niemcy/Rada, C-399/12, EU:C:2014:2258, pkt 61–64).

64 W tych okolicznościach należy uznać, że świadectwo zawarte w dokumencie V I 1 sporządzonym na podstawie art. 43 rozporządzenia nr 555/2008 dla partii wina przywiezionego do Unii, stwierdzające, że partia ta została wytworzona zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez OIV lub dopuszczonymi przez Unię, ma pewne znaczenie dla badania zgodności owej partii z wymogami przewidzianymi w art. 80 ust. 2 lit. a) i c) rozporządzenia nr 1308/2013.

65 Niemniej jednak należy zauważyć, po pierwsze, że o ile z art. 90 ust. 3 tego rozporządzenia wynika, iż prawodawca Unii wyraźnie przewidział, że takie świadectwo pozwala na sprawdzenie, czy dana partia wina jest zgodna z praktykami enologicznymi, o których mowa w art. 90 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia, o tyle nie nadał on temu świadectwu, które jest zresztą wystawiane przez organ państwa trzeciego, takiego skutku w odniesieniu do zakazu wprowadzania do obrotu przewidzianego w art. 80 ust. 2 lit. a) i c) tego rozporządzenia.

66 Po drugie, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 39 opinii, niezgodność partii wina z praktykami enologicznymi dopuszczonymi przez prawo Unii może wynikać z okoliczności zaistniałych po wydaniu dokumentu V I 1 dla tej partii, które mogą wystąpić w szczególności podczas jej transportu.

67 Jako że zawarte w dokumencie V I 1 świadectwo, przewidziane w art. 43 ust. 1 rozporządzenia nr 555/2008, sporządza właściwy organ państwa trzeciego, z którego pochodzi ta partia wina, w celu dopełnienia formalności celnych wymaganych w związku z jej przywozem do Unii, między sporządzeniem takiego świadectwa a wprowadzeniem rzeczonej partii do obrotu na terytorium Unii może upłynąć znaczny okres.

68 W świetle tych okoliczności nie można uznać, że samo istnienie takiego świadectwa pozwala na wykazanie, że dana partia wina jest zgodna z praktykami enologicznymi dopuszczonymi przez prawo Unii.

69 Z całości powyższych rozważań wynika, że na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, iż art. 80 ust. 2 lit. a) i c) oraz art. 90 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 1308/2013 należy interpretować w ten sposób, że świadectwo zawarte w dokumencie V I 1 sporządzonym dla partii wina przywiezionego do Unii na podstawie art. 43 rozporządzenia nr 555/2008, w którym to świadectwie stwierdza się, że owa partia wina została wytworzona zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez OIV lub dopuszczonymi przez Unię, ma znaczenie dla oceny zgodności rzeczonej partii wina z praktykami enologicznymi, o których mowa w art. 80 ust. 2 lit. a) i c) rozporządzenia nr 1308/2013, przy czym samo to świadectwo nie wystarczy do wykazania takiej zgodności.

W przedmiocie pytania drugiego

70 Poprzez pytanie drugie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego przewidującemu, że w przypadku gdy osoba wprowadzająca do obrotu w tym państwie członkowskim partię wina przywiezionego z państwa trzeciego niezgodną z praktykami enologicznymi, o których mowa w art. 80 ust. 2 lit. a) lub c) rozporządzenia nr 1308/2013, przedstawi dokument V I 1 sporządzony dla tej partii, poświadczający, że została ona wytworzona zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez OIV lub dopuszczonymi przez Unię, ciężar udowodnienia, że osoba ta ponosi winę za naruszenie zakazu wprowadzania do obrotu przewidzianego w art. 80 ust. 2 tego rozporządzenia, spoczywa na właściwych organach tego państwa członkowskiego.

71 Jak wskazano w pkt 51–57 niniejszego wyroku, art. 80 ust. 2 lit. a) i c) rozporządzenia nr 1308/2013 zakazuje wprowadzania do obrotu w Unii partii wina przywożonych z państw trzecich, które poddano niedozwolonym w Unii praktykom enologicznym lub które nie są zgodne z przepisami ustanowionymi w załączniku VIII do tego rozporządzenia.

72 Ponadto art. 89 ust. 4 rozporządzenia 1306/2013 przewiduje, że w przypadku naruszenia przepisów unijnych w sektorze wina państwa członkowskie stosują proporcjonalne, skuteczne i odstraszające kary administracyjne. W przepisie tym uściślono jednak, że kar tych nie stosuje się w przypadkach określonych w art. 64 ust. 2 lit. a)–d) tego rozporządzenia oraz gdy niezgodność jest nieznaczna.

73 Artykuł 64 ust. 2 lit. d) rzeczonego rozporządzenia stanowi, że państwa członkowskie nie mogą nakładać kar, w sytuacji gdy dana osoba może dowieść, w sposób, który właściwy organ uzna za zadowalający, że nie jest winna niewypełnienia obowiązków, o których mowa w ust. 1 tego artykułu, lub gdy właściwy organ w inny sposób przekona się, że nie nastąpiło to z winy danej osoby.

74 Z art. 64 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 1306/2013 w związku z art. 89 ust. 4 tego rozporządzenia oraz w związku z art. 80 ust. 2 rozporządzenia nr 1308/2013 wynika zatem, że państwa członkowskie powinny przewidzieć proporcjonalne, skuteczne i odstraszające sankcje na wypadek nieprzestrzegania przewidzianego w tym ostatnim przepisie zakazu wprowadzania do obrotu, przy czym sankcje takie nie mogą być stosowane w przypadku ustalenia, że osoba, która miałaby zostać nimi objęta, nie ponosi winy.

75 Ponieważ rozporządzenia te nie zawierają bardziej szczegółowych przepisów dotyczących w szczególności postępowania dowodowego, zgodnie z zasadą autonomii proceduralnej oraz z zastrzeżeniem zasad równoważności i skuteczności do wewnętrznego porządku prawnego każdego państwa członkowskiego należy określenie szczegółowych warunków przeprowadzania dowodów, dopuszczalnych środków dowodowych czy też zasad rządzących oceną wartości dowodowej dowodów i wymaganego standardu dowodowego (zob. analogicznie wyrok z dnia 21 czerwca 2017 r., W i in., C-621/15, EU:C:2017:484, pkt 24, 25).

76 Niemniej jednak takie krajowe zasady przeprowadzania i oceny dowodów nie mogą naruszać zasady rozkładu ciężaru dowodu wyraźnie przewidzianej w rozporządzeniu nr 1306/2013 (zob. analogicznie wyrok z dnia 21 czerwca 2017 r., W i in., C-621/15, EU:C:2017:484, pkt 27).

77 Tymczasem w art. 64 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 1306/2013 uściślono, że do osoby, której zarzuca się naruszenie zakazu wprowadzania do obrotu, przewidzianego w art. 80 ust. 2 rozporządzenia nr 1308/2013, należy wykazanie, że nie ponosi ona winy za naruszenie takiego zakazu.

78 Ponadto o ile prawdą jest, że z art. 64 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 1306/2013 wynika, iż właściwy organ nie może nakładać sankcji, jeżeli w inny sposób doszedł do przekonania, że dana osoba nie ponosi winy, o tyle obowiązek uwzględnienia dowodów, którymi dysponuje ten organ, nie może oznaczać, że co do zasady to do tego organu należy wykazanie istnienia winy po stronie takiej osoby przed nałożeniem na nią sankcji.

79 W tym względzie z rozważań zawartych w pkt 65–68 niniejszego wyroku wynika, że osoba, której zarzuca się naruszenie zakazu wprowadzania do obrotu, przewidzianego w art. 80 ust. 2 lit. a) i c) rozporządzenia nr 1308/2013, nie może zasadnie domniemywać, że zastosowała się do tego zakazu, jedynie na podstawie okoliczności, iż dysponuje ona świadectwem zawartym w dokumencie V I 1 w odniesieniu do danej partii wina, oraz że w konsekwencji osoba ta nie jest w stanie wykazać, iż nie ponosi winy, poprzez samo przedstawienie takiego dokumentu.

80 Wynika z tego, że art. 64 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 1306/2013 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nakłada na właściwe organy ciężar dowodu co do istnienia winy danej osoby, w tym również wówczas, gdy ustawodawstwo to przewiduje taki rozkład ciężaru dowodu jedynie w przypadku, gdy osoba ta przedstawiła dokument V I 1 sporządzony w odniesieniu do danej partii wina, potwierdzający, że partia ta została wytworzona zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez OIV lub dopuszczonymi przez Unię.

81 Z całości powyższych rozważań wynika, że na pytanie drugie należy odpowiedzieć, iż art. 89 ust. 4 rozporządzenia nr 1306/2013 w związku z art. 64 ust. 2 lit. d) tego rozporządzenia i w związku z art. 80 ust. 2 rozporządzenia nr 1308/2013 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego przewidującemu, że w przypadku gdy osoba wprowadzająca do obrotu w tym państwie członkowskim partię wina przywiezionego z państwa trzeciego niezgodną z praktykami enologicznymi, o których mowa w art. 80 ust. 2 lit. a) lub c) rozporządzenia nr 1308/2013, przedstawi dokument V I 1 sporządzony dla tej partii, poświadczający, że partia ta została wytworzona zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez OIV lub dopuszczonymi przez Unię, ciężar udowodnienia, że osoba ta ponosi winę za naruszenie zakazu wprowadzania do obrotu przewidzianego w art. 80 ust. 2 rozporządzenia nr 1308/2013 spoczywa na właściwych organach wskazanego państwa członkowskiego.

W przedmiocie kosztów

82 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 80 ust. 2 lit. a) i c) oraz art. 90 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 należy interpretować w ten sposób, że świadectwo zawarte w dokumencie V I 1 sporządzonym dla partii wina przywiezionego do Unii na podstawie art. 43 rozporządzenia Komisji (WE) nr 555/2008 z dnia 27 czerwca 2008 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do programów wsparcia, handlu z krajami trzecimi, potencjału produkcyjnego oraz kontroli w sektorze wina, w którym to świadectwie stwierdza się, że owa partia wina została wytworzona zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez Międzynarodową Organizację ds. Winorośli i Wina lub dopuszczonymi przez Unię, ma znaczenie dla oceny zgodności rzeczonej partii wina z praktykami enologicznymi, o których mowa w art. 80 ust. 2 lit. a) i c) rozporządzenia nr 1308/2013, przy czym samo to świadectwo nie wystarczy do wykazania takiej zgodności.**

2) **Artykuł 89 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 w związku z art. 64 ust. 2 lit. d) tego rozporządzenia i w związku z art. 80 ust. 2 rozporządzenia nr 1308/2013 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego przewidującemu, że w przypadku gdy osoba wprowadzająca do obrotu w tym państwie członkowskim partię wina przywiezionego z państwa trzeciego niezgodną z praktykami enologicznymi, o których mowa w art. 80 ust. 2 lit. a) lub c) rozporządzenia nr 1308/2013, przedstawi**

dokument V I 1 sporządzony dla tej partii, poświadczający, że partia ta została wytworzona zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez Międzynarodową Organizację ds. Winorośli i Wina lub dopuszczonymi przez Unię, ciężar udowodnienia, że osoba ta ponosi winę za naruszenie zakazu wprowadzania do obrotu przewidzianego w art. 80 ust. 2 rozporządzenia nr 1308/2013 spoczywa na właściwych organach wskazanego państwa członkowskiego.

Podpisy